

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 3349/2024
11.04.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Ахмет Хоџић, адвокат из ..., против тужене Општине Бачка Топола, коју заступа Општинско правобранилаштво Општине Бачка Топола, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2340/23 од 23.08.2023. године, у седници одржаној 11.04.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2340/23 од 23.08.2023. године у делу којим је усвојена жалба тужиље и преиначена пресуда Основног суда у Суботици, Судска јединица у Бачкој Тополи П 788/19 од 03.09.2021. године у делу одлуке о захтеву за накнаду нематеријалне штете по основу претрпљених физичких болова и страха и за накнаду парничних трошкова.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизије тужене у преосталом делу.

Образложење

Пресудом Основног судау Суботици, Судска јединица у Бачкој Тополи П 788/19 од 03.09.2021. године, тужена је обавезана да тужиљи на име накнаде нематеријалне штете исплати 130.000,00 динара за душевне болове због умањења животне активности, 42.500,00 динара за физичке болове и 37.500,00 динара за претрпљени страх, са законском затезном каматом од 03.09.2021. године до исплате и да јој надокнади парничне трошкове од 52.575,00 динара. Тужбени захтев преко досуђених, а до тражених износа од 270.000,00 динара за душевне болове због умањења животне активности, 85.000,00 динара за претрпљене физичке болове и 75.000,00 динара за претрпљени страх, са законском затезном каматом на разлику ових износа од пресуђења до исплате, као и за накнаду материјалне штете за туђу негу и помоћ у износу од 40.000,00 динара са законском затезном каматом од 27.02.2019. године је одбијен.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2340/23 од 23.08.2023. године, жалба тужене је одбијена, жалба тужиље делимично усвојена, делимично одбијена, па

је првостепена пресуда преиначена у одбијајућем делу, тако што је усвојен тужбени захтев за исплату износа од још 12.500,00 динара за претрпљен физичке болове, што са досуђеном износом чини укупно 55.000,00 динара, за исплату од још 17.500,00 динара за претрпљени страх, што са досуђеним износом чини укупно 55.000,00 динара, са законском затезном каматом од 03.09.2021. године до исплате, те је поред досуђених износа парничних трошкова досуђен износ од 134.875,00 динара, што укупно чини 187.450,00 динара, а у преосталом делу првостепена пресуда потврђена. Обавезана је тужена да тужилји надокнади трошкове другостепеног поступка од 24.200,00 динара, те одбијен захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП учињене у поступку пред другостепеним судом, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и прекорачења тужбеног захтев.

Ревизија је дозвољена у делу којим је другостепени суд преиначио првостепену пресуду по одредби члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 10/23), па је Врховни суд испитао побијану пресуду у наведеном делу по члану 408. ЗПП и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, нити су учињене друге битне повреде одредаба парничног поступка на које је ревизијом указано, а због којих се овај ванредни правни лек може изјавити по члану 407. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилја је запела на неравнину поплочане пешачке стазе на јавној површини у својини тужене и пала. Том приликом задобила је прелом десне јагодичне кости и доњег крајка десне жбичне кости, због чега јој је постављена имобилизација шест недеља, а након тога је спровела рехабилитациони третман. Утврђена је дужина и јачина претрпљених физичких болова и страха које је тужилја трпела као последицу повређивања, као и да је с обзиром на старосну доб (рођена 1943. године) и опште стање здравља код ње заостало умањење животне активности од 13% као последица пада.

Са полазиштем на наведено утврђење нижестепени судови налазе да је тужена у обавези да тужилји надокнади спорну штету на основу одредби члана 190. став 1. тачка 1. Устава Републике Србије, чланова 2, 4, 5. и 14. Закона о комуналним делатностима („Службен гласник РС“, бр. 88/2011... 95/2018) и чланова 6. и 20. Закона о локалној самоуправи („Службени гласник РС“, бр. 129/2007... 47/2018). Судови налазе да тужилја није показала довољан степен пажње приликом кретања по јавној површини, па на основу члана 192. Закона о облигационим односима налазе да је њен допринос настанку штете 50%. Ценећи трпљења која су последица незгоде, судови на основу члана 200. Закона о облигационим односима одмеравају правичне новчане накнаде за душевне болове због умањења животне активности, физичке болове и страх.

Другостепени суд прихвата као правилно утврђење свих релевантних чињеница, али са полазиштем на тако утврђене чињенице налази да је првостепени суд погрешно применио материјално право када је одмерио висину накнаде за претрпљене физичке

болове и страх. Наиме, полазећи од дужине лечења тужиље, као и трпљења која су појачана с обзиром на њене године и стање здравља, другостепени суд налази да би пуни износи новчаних накнада за физичке болове и страх били по 110.000,00 динара, те да тужиљи припада једна половина ових износа.

По становишту Врховног суда, правилно је другостепени суд применио материјално право, када је преиначио првостепену пресуду и утврдио висину припадајућих накнада за физичке болове и страх.

Ревизијом се не доводи у сумњу правилност и потпуност утврђених чињеница везаних за место и начин повређивања тужиље, па Врховни суд упућује на правилну примену меродавног материјалног права везаног за постојање основа одговорности тужене за спорну штету, као и одмерени допринос тужиље њеном настанку. Другостепени суд је правилно применио одредбу члана 200. став 2. Закона о облигационим односима, када је руковођен значајем повређеног добра и циљем коме служи правична новчана накнада одмерио пуне износе накнада који представљају адекватну сатисфакцију тужиљи, према утврђеним трпљењима. Досуда новчане накнаде не може бити симболична, па је преиначењем првостепене пресуде тужиљи пружена адекватна сатисфакција.

Правилно је одлучено и о трошковима поступка на основу одредби чланова 165. став 2., 153 став 2. и 154. ЗПП.

Из изнетих разлога на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије тужене у преосталом делу на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да је ревизија недозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба је поднета 19.07.2019. године, вредност побијаног дела пресуде којим је жалба тужене одбијена и првостепена пресуда потврђена је 130.000,00 динара, па како овај износ не прелази законом предвиђени цензус који омогућује изјављивање овог ванредног правног лека, ревизија је недозвољена.

Из изнетих разлога, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**